

## Arrest

nr. 144 430 van 29 april 2015  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 16 januari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 december 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissingen werden op 19 december 2014 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat K. VAN ELSLANDE *loco* advocaat P. VAN BUYNDER en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 september 2004 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op diezelfde dag werd ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Tegen deze beslissing diende verzoeker een dringend beroep in bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS).

Op 9 februari 2005 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 20 januari 2006 werd verzoeker bij verstek veroordeeld door de correctionele rechtbank te Brussel voor diefstal tot 6 maanden gevangenisstraf met 3 jaar uitstel en een geldboete van 100 euro, eveneens met uitstel van 3 jaar.

Op 27 oktober 2006 nam het CGVS een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Op 3 augustus 2007 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf van 9 februari 2005 onontvankelijk.

Op 16 oktober 2007 nam de gemachtigde ten aanzien van verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 18 juni 2008 werd verzoeker bij verstek veroordeeld door de correctionele rechtbank te Kortrijk voor diefstal en dit tot 8 maanden gevangenisstraf met een geldboete van 50 euro.

Op 10 december 2008 werd verzoeker bij verstek veroordeeld door de politierechtbank te Halle tot een rijverbod wegens het besturen van een motorvoertuig zonder rijbewijs.

Op 8 mei 2009 huwde verzoeker met mevrouw S. E, van Armeense nationaliteit met onbeperkt verblijf in België.

Op 5 augustus 2009 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf, op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in.

Op diezelfde dag diende verzoeker ook een toelating tot verblijf, op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, in.

Op 5 oktober 2009 werd verzoeker op heterdaad betrapt op winkeldiefstal, zonder geweld of bedreiging en zonder verzwarende omstandigheden. De goederen werden terug aan de rechtmatige eigenaar overhandigd.

Op 22 september 2009 is het eerste kind van verzoeker G.A. in België geboren.

Op 2 november 2009 werd verzoeker door de rechtbank van Hasselt veroordeeld tot 6 maanden gevangenisstraf wegens diefstal.

Op 28 maart 2011 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om toelating tot verblijf onontvankelijk.

Op 30 maart 2011 nam de gemachtigde nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker.

Op 12 april 2011 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onvankelijk, doch ongegrond.

Op 19 mei 2011 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van Tongeren tot een gevangenisstraf van 2 maanden en een geldboete van 100 euro of een vervangende gevangenisstraf van 1 maand en dit andermaal wegens diefstal.

Op 4 augustus 2011 werd verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf en werd hij betrapt op dronken rijden, zonder verzekering en zonder rijbewijs.

Op diezelfde dag werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vasthouding te dien einde. Tegen deze beslissing diende verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arrest nr. 65 525 van 11 augustus 2011 werd de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid door de Raad verworpen. Betrokkene werd echter niet verwijderd nu de Armeense ambassade weigerde een paspoort te verstrekken omdat verzoeker zijn militaire dienstplicht niet heeft vervuld.

Op 7 oktober 2011 werd verzoeker opnieuw in illegaal verblijf aangetroffen en werd hij op heterdaad betrapt op valsheid in geschrifte en oplichting. Op diezelfde dag nam de gemachtigde opnieuw de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker .

In april 2012 verkreeg de echtgenote van verzoeker de Belgische nationaliteit, alsook zijn eerste kind G.A.

Op 4 mei 2012 werd verzoeker door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar en een geldboete van 200 euro of een vervangende gevangenisstraf van 2 maanden en dit wegens mededader van valsheid in geschriften voor particulieren, mededader oplichting en mededader poging tot oplichting.

Op 7 mei 2012 werd verzoeker veroordeeld door de politierechtbank van Antwerpen tot een geldboete van 100 euro of een vervangende gevangenisstraf van 30 dagen en het verval tot sturen gedurende 3 maanden wegens het rijden zonder verzekering, tot een geldboete van 200 euro of een vervangende gevangenisstraf van 30 dagen en het verval tot sturen van 6 maanden wegens dronken rijden, tot een geldboete van 20 euro of 8 dagen verval tot sturen wegens het dragen van een retro-reflecterende veiligheidsvest.

Op 30 augustus 2012 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 24 januari 2013 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie en meer bepaald als vader van een kind van Belgische nationaliteit.

Op 23 juli 2013 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten . Tegen deze beslissing stelde verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad, dat op 7 mei 2014 bij arrest nr. 123 644 door de Raad werd verworpen.

Op 20 juni 2014 diende verzoeker opnieuw een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie als vader van een kind van Belgische nationaliteit.

Op 1 september 2014 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag van 30 augustus 2012 onontvankelijk op basis van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarden.

Op 18 december 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van verzoeker de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit zijn thans de bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

*“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.06.2014 werd ingediend door:*

*(...) om de volgende reden geweigerd:*

*Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.*

*Artikel 43 van de wet van 15.12.1980: het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.*

*Betrokkene is veroordeeld voor volgende feiten:*

*Betrokkene werd veroordeeld op 29.03.2004 door de Correctionele Rechtbank van Leuven bij verstek tot een gevangenisstraf van 6 maanden en een geldboete van 100 euro (x5 = 500 euro) wegens diefstal. Betrokkene werd veroordeeld op 20.01.2006 door de Correctionele Rechtbank van Brussel bij verstek tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 3 jaar en een geldboete van 100 euro (x5 = 500 euro) met uitstel 3 jaar wegens diefstal.*

*Betrokkene werd veroordeeld op 18.06.2008 door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk bij verstek tot een gevangenisstraf van 8 maanden en een geldboete van 50 euro (x5,5 = 275 euro)*

*Betrokkene werd veroordeeld op 10.12.2008 door de Politierechtbank van Halle bij verstek tot een geldboete van 200 euro (x5,5 = 1100 euro) of een vervangend rijverbod van 20 dagen met uitstel voor 25 euro en het verlies van recht van sturen voor 2 maanden voor alle categorieën wegens het besturen van een motorvoertuig zonder houder te zijn van een rijbewijs/voorlopig rijbewijs/scholingsbewijs*

*Tot een geldboete van 45 euro (x5,5= 247,50 euro) of een vervangend rijverbod van 8 dagen en het verlies van recht tot sturen 12 dagen van alle categorieën wegens een verkeersovertreding.*

*Betrokkene werd veroordeeld op 02.11.2009 door de Correctionele Rechtbank van Hasselt bij verstek tot een gevangenisstraf van 6 maanden en een geldboete van 200 euro (x5,5 = 1100 euro) wegens diefstal.*

*Betrokkene werd veroordeeld op 19.05.2011 door de Correctionele Rechtbank van Tongeren tot een gevangenisstraf van 2 maanden en 100 euro boete of een vervangende gevangenisstraf van 1 maand wegens diefstal.*

*Betrokkene werd veroordeeld op 19.05.2011 door de Correctionele Rechtbank van Tongeren tot een gevangenisstraf van 2 maanden en 100 euro boete of 1 maand vervangende gevangenisstraf wegens gewone diefstal.*

*Betrokkene werd veroordeeld op 04.05.2012 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 1 jaar en 200 euro boete of een vervangende gevangenisstraf van 2 maanden wegens mededader van valsheid in geschriften voor particulieren, mededader oplichting en mededader poging tot oplichting.*

*Betrokkene werd veroordeeld op 07.05.2012 door de Politierechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 100 euro of een vervangende gevangenisstraf van 30 dagen en het verval tot sturen gedurende 3 maanden voor alle categorieën, wegens het rijden zonder verzekering.*

*Tot een boete van 200 euro of 30 dagen verval tot sturen met uitzondering van 3 jaar voor 5 euro of 8 dagen verval, een verval tot sturen van 6 maanden voor alle categorieën wegens verkeer art 8.3 alinea 2 voertuig in de hand houden en het dronken sturen of in soortgelijke staat.*

*Tot 20 euro boete of 8 dagen wegens art 51.2 gevarendriehoek en 51.4 dragen retro-reflecterende veiligheidsvest.*

*Uit de aard, de ernst en de recentheid in tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.*

*Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.*

*Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.*

*Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”*

## 2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, eerste lid, 1°, 12°, tweede lid en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 13 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), van artikel 8 van het EVRM en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij licht het tweede onderdeel van dit middel toe als volgt:

*Tweede onderdeel,*

*Ook bij toepassing van artikel 7, eerste lid,<sup>1°</sup> Vreemdelingenwet dient een motivering te worden gegeven. Ook dit artikel werd niet opgenomen in de bestreden beslissing. Het is niet omdat in dit artikel staat dat een bevel moet gegeven worden dat er geen motivering nodig is. Artikel 7, eerste lid stelt “Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”. Het bevel dient bijgevolg ook te oordelen of dergelijke ‘meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag’ van toepassing zijn, en minstens te motiveren waarom deze niet van toepassing zijn. Verzoeker heeft zich in zijn aanvraag beroepen op artikel 8 EVRM. Dit is één van de toepasselijke meer voordelige bepalingen die dienden onderzocht te worden in het bevel op zich. Het volstaat niet dat deze bepaling aan bod is gekomen in de beoordeling van de aanvraag hereniging met een burger van de Unie. Artikel 7 alinea 1 Vreemdelingenwet vereist een autonoom onderzoek van artikel 8 EVRM in het bevel zelf.”*

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is nu de gemachtigde heeft nagelaten dit artikel op te nemen in de bestreden beslissing..

Verweerder stelt hieromtrent in zijn nota met opmerkingen dat het bevel om het grondgebied te verlaten correct is gemotiveerd, aangezien in de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het Vreemdelingenbesluit), in toepassing waarvan het bevel werd gegeven.

De Raad wijst er echter op dat verweerder daarmee voorbijgaat aan artikel 8 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

*“Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast.”*

Uit de bewoordingen van artikel 8 van de Vreemdelingenwet, dat overigens in geen enkele uitzondering hierop voorziet, blijkt duidelijk dat een bevel om het grondgebied te verlaten een expliciete verwijzing dient te bevatten naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat geen dergelijke vermelding van de toegepaste bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. In tegenstelling tot wat verweerder voorhoudt, volstaat een verwijzing naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit niet nu deze bepaling stelt dat de bijlage 20 “desgevallend” een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, hetgeen dus een te motiveren keuzemogelijkheid openlaat voor de gemachtigde en is het bevel om het grondgebied te verlaten dus niet afdoende in rechte gemotiveerd. Het gegeven dat werd voorzien in een feitelijke motivering – namelijk dat het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven omdat het verblijfsrecht aan verzoeker wordt geweigerd en omdat uit het administratief dossier geen andere rechtsgrond blijkt waaruit verzoeker aanspraak zou kunnen maken op verblijfsrecht – doet geen afbreuk aan de vaststelling dat elke verwijzing naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet ontbreekt.

Het bevel om het grondgebied te verlaten schendt de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het tweede onderdeel van het middel is gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat het eerste onderdeel van het eerste middel niet dient te worden onderzocht.

Deze vaststelling laat op zich evenwel nog niet toe te concluderen dat ook de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met enig gebrek is behept waardoor deze evenzeer dient te worden vernietigd.

De Raad wijst er immers op dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten afzonderlijke beslissingen vormen. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat zij met hetzelfde document, namelijk een “bijlage 20”, ter kennis van de betrokkene worden gebracht (RvS 23 januari 2014, nr. 226.182). Bijgevolg dringt zich een onderzoek op

van het tweede middel in zoverre dit is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

3.2 In een enig middel gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 8 van het EVRM.

Hij licht dit middel toe als volgt:

*“De staatssecretaris voor migratie en asiel, vertegenwoordigd door de Dienst Vreemdelingenzaken heeft ten onrechte geoordeeld dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving en dat het familiale en persoonlijke belang van verzoeker ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde.*

*Verzoeker heeft de openbare orde en de nationale veiligheid in gevaar gebracht en werd veroordeeld (stuk 17). De staatssecretaris voor migratie en asiel, vertegenwoordigd door de Dienst Vreemdelingenzaken heeft daardoor de motiveringsverplichting geschonden. Elke beslissing van de staatssecretaris voor migratie en asiel, vertegenwoordigd door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een beslissing te zijn gebaseerd op de persoonlijke situatie en omstandigheden van de verzoeker. Dit is in deze beslissing niet gebeurd. Verzoeker voert terecht aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet adequaat is daar de verwerende partij in de bestreden beslissingen geen rekening heeft gehouden met een aantal elementen uit de aanvraag. De staatssecretaris voor migratie en asiel, vertegenwoordigd door de Dienst Vreemdelingenzaken heeft geen rekening gehouden met de nieuwe documenten die verzoeker heeft neergelegd tijdens zijn aanvraag, namelijk stukken inzake opleiding en getuigschrift, waarop later in dit verzoekschrift wordt teruggekomen.*

*De wet van 29 juli 1991 verplicht de verwerende partij te omschrijven op welke gronden, eigen aan het geval, ze tot haar beslissing is gekomen. In casu werd het normdoel van de formele motiveringsplicht niet bereikt. Op dit ogenblik probeert verzoeker iets van zijn leven te maken en wil hij een steun en toeverlaat betekenen voor zijn vrouw, zoon en dochter. Zijn kinderen hebben een vader nodig. Verzoeker zal geen nieuwe strafbare feiten meer plegen. De vrouw van verzoeker heeft verblijfspapieren in België en kon vanaf de tweede week van januari 2015 aan de slag op grond van artikel 60 bij het OCMW te Sint-Niklaas. De vrouw van verzoeker heeft ondertussen ook de Belgische nationaliteit. Verzoeker is recent vader geworden van een dochter, G.A., geboren te Sint-Niklaas op 11/08/2014. Verzoeker heeft opleiding gevolgd ondermeer bij Microsoft en bij Cisco op 6 januari 2014 (stuk 13). Verzoeker heeft via de VDAB een getuigschrift bekomen als pc- en netwerktechnicus (stuk 14). Het is niet de bedoeling dat verzoeker ten laste leeft van de Belgische Staat. Verzoeker wil een nuttige bijdrage leveren en werken in België. Zolang aan verzoeker geen verblijfsvergunning wordt toegekend, is werken echter niet toegelaten. De diverse leraars van verzoeker hebben oprechte getuigenissen afgelegd omtrent verzoeker. Zo wordt het volgende gesteld: “A. blinkt uit als modelcursist vanwege zijn intelligentie en persoonlijkheid. Qua persoonlijkheid is A. te omschrijven als kalm, geduldig, precies en betrouwbaar. Hij is tijdens mijn lessen nog nooit zonder geldige reden afwezig geweest, en heeft hij zich nooit op wat voor manier dan ook op een negatieve manier gemanifesteerd in de klas. In tegendeel, ik ken A. als een vriendelijke, rustige man die zeer prettig is in de omgang, zowel met mij als met de medecursisten. Kortom: A. is een aanwinst voor de klas, en zal later een aanwinst zijn voor elk bedrijf dat hem in dienst neemt” (J.B., Instructeur Windows Server en Cliënt). “In het algemeen heeft A. een erg positieve houding. Ondanks de moeilijkheden die hij heeft op dit moment, zal hij zich actief blijven inzetten voor de opleiding. A. is altijd vriendelijk en zal rustig blijven in stressvolle situaties. Hij ligt ook zeer goed in de groep. Ter Conclusie: A. is een voorbeeldstudent” (N.J.: consulent sociale vaardigheden) “A. is een harde werker, die erg veel studeert. Tijdens de lessen is hij een voorbeeld voor de anderen. A. vormt een grote meerwaarde binnen de klasgroep en hij zal dit zeker zijn binnen onze samenleving”. (S.F., instructeur) Er werd ook nog een algemene verklaring toegevoegd van Intec Brussel VZW: “Ook zijn sociale vaardigheden zijn goed gescoord. Hij toont een goede motivatie en veel inzet tijdens de les. Als toevoeging vindt u ook de competentiekaarten (Verantwoordelijke INTEC Brussel VZW)”. (stukken 15). Verzoeker heeft ook een inburgeringscursus gevolgd (stuk 16).*

*De Dienst Vreemdelingenzaken heeft dan ook ten onrechte geoordeeld dat het familiale en persoonlijke belang van verzoeker ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde.”*

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in het artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe

bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439 RvS 17 mei 2005, nr.144.471).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Vervolgens wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 43 van de Vreemdelingenwet, en wordt gesteld dat het recht op verblijf wordt geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, namelijk dat het verblijf van betrokkene om dergelijke redenen ongewenst is wegens zijn persoonlijk gedrag. In de bestreden beslissing worden vervolgens de veroordelingen vermeld die verzoeker heeft opgelopen tussen 2004 en 2012, en wordt gesteld dat uit de aard, ernst en recentheid van de feiten blijkt dat verzoeker nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is volgens de bestreden beslissing hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangenomen.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Verzoeker betwist dat de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd is. Hij stelt dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving en dat het familiale en persoonlijke belang van verzoeker ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde. Verzoeker erkent dat hij in het verleden de openbare orde en nationale veiligheid in het gedrang heeft gebracht en verschillende keren is veroordeeld, maar stelt een tweede kans te verdienen. Hij stelt de nodige gevangenisstraffen te hebben uitgezeten en reeds 4.216,95 euro aan geldboeten te hebben betaald, en de openstaande 3.919,94 euro ook te zullen afbetalen. Verzoeker stelt dat zijn laatste veroordeling dateert van 7 mei 2012, dus meer dan drie jaar geleden. Hij stelt geen zware crimineel te zijn en beweert dat de misdrijven over het algemeen winkeldiefstallen van voeding betroffen. Verzoeker stelt verder dat verweerder identiek dezelfde beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen als op 23 juli 2013, zonder zich op de persoonlijke situatie en omstandigheden van verzoeker te baseren, en daarmee de motiveringsplicht heeft geschonden. Volgens verzoeker heeft verweerder geen rekening gehouden met een aantal elementen uit de aanvraag, namelijk stukken inzake opleiding bij Microsoft en bij Cisco en zijn getuigschrift las pc- en netwerktechnicus, bekomen via de VDAB. Hij stelt in België te willen werken, wat zonder verblijfsvergunning echter niet kan. Verzoeker wijst ook op de getuigenissen die diverse leraars over hem hebben afgelegd en die zowel zijn technische als zijn sociale vaardigheden prijzen, en wijst erop dat hij een inburgeringscursus heeft gevolgd. Verder wijst verzoeker erop dat zijn vrouw ondertussen de Belgische nationaliteit heeft verworven en dat hij op 11 augustus 2014 vader is geworden van een dochter, G.A.

Verweerder stelt in zijn nota met opmerkingen dat de beslissing tot weigering van verblijf wel correct gemotiveerd is. Hij stelt dat in de beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar de talrijke veroordelingen van verzoeker en stelt dat de beslissing artikel 8 van het EVRM niet schendt. Verweerder haalt nog aan dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet inhoudt dat de administratieve overheid de motieven van de motieven van de bestreden beslissing dient te vermelden.

De Raad onderzoekt of de beslissing afdoende gemotiveerd is door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen, met name artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hiernavermelde perken:*

*1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;*

*2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;*

*[...]”*

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 27, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden. De Raad acht het gepast om voor de interpretatie van de gehanteerde begrippen “actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving” de desbetreffende rechtspraak van het Hof van Justitie erop na te slaan. Er kan worden aangenomen dat verweerder deze interpretatieve rechtspraak louter ter verduidelijking van het begrippenkader ook toepasbaar acht op familieleden van Belgische onderdanen.

In deze rechtspraak wordt gepreciseerd dat het begrip ‘openbare orde’ hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie met name de arresten Rutili, punt 28, en Bouchereau, § 35, en arrest van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, Jurispr. blz. I 5257, § 66).

Het Hof van Justitie stelt eveneens *“De betrokken nationale autoriteiten moeten bijgevolg het persoonlijk gedrag van degene die een strafbaar feit pleegt en het actuele, reële en voldoende ernstige karakter van het gevaar dat hij is voor de openbare orde en de openbare veiligheid per geval beoordelen, en ook moeten zij zowel het evenredigheidsbeginsel als de grondrechten van de betrokkene eerbiedigen.* (HvJ 22 december 2010, C-303/08, Land Baden-Württemberg/Metin Bozkurt, punt 60);”

Uit deze interpretatie blijkt dat een strafrechtelijke veroordeling op zich niet volstaat om het verblijf te weigeren. De verblijfsweigering moet daarentegen gebaseerd zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling en dit gedrag dient van die aard te zijn dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden.

Bij de beoordeling of een vreemdeling een gevaar uitmaakt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid, beschikt de gemachtigde over een zekere appreciatievrijheid. De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad stipt aan dat de gemachtigde in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden de veroordelingen opsomt die verzoeker tussen 2004 en 2012 heeft opgelopen. Ook al is het aantal veroordelingen niet gering, uit het administratief dossier blijkt dat de laatste veroordeling dateert van twee en een half jaar voor het ogenblik van de bestreden beslissing en dat het in hoofdzaak over veroordelingen gaat, die door de politionele overheden worden gekwalificeerd als “gewone” diefstal. In een bepaald geval wordt dit verduidelijkt als zijnde “zonder geweld of bedreiging en zonder verzwarende omstandigheden”. Verzoeker zelf verduidelijkt in een schrijven gericht aan de gemachtigde dat zich in het administratief dossier bevindt, dat het zou gaan om diefstal van voeding, of in het geval van oplichting, een poging tot het verkopen van een “gouden ketting” die niet echt van goud was. Uit het administratief dossier kunnen weinig objectieve details met betrekking tot de diefstallen worden afgeleid, behalve dat het voor de diefstal in 2009 ging om 12 doosjes Canderel en vier flessen champagne.

De Raad stelt eveneens vast dat de gemachtigde zich, zoals verzoeker aanvoert, bij het nemen van de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ertoe heeft beperkt de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, die hij op 23 juli 2013 ten aanzien van verzoeker heeft genomen, letterlijk over te nemen. Nochtans is de actualiteit van het gevaar dat van verzoeker zou uitgaan zoals *supra* aangegeven een cruciaal element wanneer een beoordeling wordt gemaakt van het gedrag van verzoeker in het licht van artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat uit de thans bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de nieuwe elementen die hij bij zijn aanvraag van 20 juni 2014 had aangebracht en die zouden kunnen aanleiding geven tot een andere beoordeling van deze actualiteit van het gevaar voor de openbare orde, na de beoordeling die werd gemaakt voor het nemen van de beslissing van 23 juli 2013. De Raad stelt vast dat, na zijn arrest nr. 123 644 van 7 mei 2014, bij de voormelde aanvraag van 20 juni 2014 inderdaad verschillende getuigenissen waren gevoegd, die zich in het administratief dossier bevinden, waaronder van instructeur J.B. die stelt: *“zolang als ik hem ken, blinkt A. uit als modelcursist vanwege zijn intelligentie en persoonlijkheid. Elke medewerker van Intec die met A. gewerkt heeft zal beamen dat hij zowel zeer snel als zeer accuraat is. Vaak zal hij een test of opdracht met goed resultaat af hebben gerond, terwijl het grootste deel van zijn klasgenoten nog halverwege is. De tijd dat hij wint gebruikt hij standaard om verder te studeren voor zover dat mogelijk is. Hierdoor durf ik te beweren dat A., door zijn inzet en inzicht, zeker een waardevolle aanwinst zal zijn voor elk bedrijf wat hem als medewerker zal aanwerven.”* Of nog de getuigenis van instructeur S.F.: *“Ik ervaar A. als een mens met het hart op de juiste plaats, die zich spijtig genoeg van op jonge leeftijd in een moeilijke situatie bevindt. A. onderscheidt zich in de groep door zijn hoge intelligentie, zonder dat hij hier ooit gebruik van maakt om anderen in een moeilijke situatie te brengen. Hij zal eerder te hulp schieten om anderen te ondersteunen. Opvallend is dat A. buiten het Nederlands en zijn moedertaal nog verschillende talen vloeiend spreekt. Dit zijn onder andere het Frans, Russisch en het Pools. A. is een harde werker, die erg veel studeert. Tijdens de lessen is hij een voorbeeld voor de anderen. Hij werkt altijd constructief mee en het laatste dat hij zal doen is de les verstoren. A. legt een grote mate van zelfstandigheid aan de dag. In de toegepaste informatica zijn er soms problemen, die om initiatief en doortastendheid vragen. Twee kwaliteiten waar hij in ruime mate over beschikt. Conclusie: A. vormt een grote meerwaarde binnen de klasgroep en hij zal dit zeker zijn binnen onze samenleving.”* Daarnaast werden ook tussentijdse rapporten en competentiekaarten aan de aanvraag gevoegd waaruit blijkt dat A. een gemiddelde score van 93% haalde. De Raad stelt bijgevolg vast dat deze instructeurs die verzoeker in het kader van de opleiding gedurende verschillende maanden intensief hebben gevolgd, verzoeker geenszins als een ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving beschouwen. Het staat de gemachtigde vrij deze beoordeling niet te delen, doch nergens blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier dat deze stukken in zijn beoordeling werden betrokken.

Verzoeker stelt verder dat hij er wilt zijn voor zijn vrouw, zoon en dochter en dat zijn kinderen een vader nodig hebben. Hij meent dat de gemachtigde ten onrechte heeft geoordeeld dat het familiale en persoonlijke belang ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad stelt dienaangaande eveneens vast dat verzoeker bij zijn aanvraag een medisch attest had gevoegd waaruit blijkt dat zijn Belgische echtgenote opnieuw zwanger was, met voorziene bevallingsdatum op 12 augustus 2014. De gemachtigde heeft zich ook wat het familiale en persoonlijke belang van betrokkene betreft in de beslissing tot weigering van verblijf beperkt tot een letterlijke herhaling van dezelfde paragraaf in de beslissing tot weigering van verblijf van 23 juli 2013, waarin wordt gesteld dat dit is ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. Hieruit kan niet opgemaakt worden dat de gemachtigde dit zwangerschapsattest en dus de nakende geboorte van dit tweede Belgisch kind van verzoeker heeft betrokken bij zijn beoordeling of het familiale en persoonlijke belang van verzoeker nog steeds ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde.

Nergens blijkt dat de gemachtigde met het geheel van voornoemde nieuwe elementen die verzoeker had aangebracht, heeft rekening gehouden bij zijn beoordeling van de actualiteit van het gevaar voor de openbare orde, dat verzoeker zou vormen. Het lijkt er dan ook sterk op dat de gemachtigde bij de beoordeling van de aanvraag van 20 juni 2014 enkel rekening heeft gehouden met de elementen “à charge” en niet met de elementen “à décharge” voor zijn beoordeling van het actueel gedrag van verzoeker in het licht van artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Verweerder gaat in de nota met opmerkingen in het geheel niet in op het argument van verzoeker dat met zijn voorgelegde nieuwe documenten naar aanleiding van zijn aanvraag van 20 juni 2014 geen rekening werd gehouden.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet afdoende is gemotiveerd en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt.

Geheel ten overvloede merkt de Raad nog op dat verzoeker, blijkens de stukken van verscheidene ontvangkantoren der penale boeten en overschrijvingen ten gunste van gerechtsdeurwaarders, concrete inspanningen doet de opgelegde boetes te betalen.

Het besproken middelenonderdeel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, zodat het overige onderdeel van het middel niet dient te worden onderzocht.

#### 4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Artikel 1**

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 december 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) worden vernietigd.

#### **Artikel 2**

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES